

BAKA ISTVÁN

A tengerhez

*Tenger, te szüntelen idegroham
Önmagad kényszerzubbonyában,
Örökké habzó száj – meglátalak.
S mindjárt pofádba köpni vágytam.*

*Te, rángógörcsök végtelenje, tenger,
Hazámat körbe-körbe rázod, –
Te őrjited meg sós gyűlöleteddel,
Hogy eleméssze a világot?*

*Nvál tengere, amit összefröcsögtek
Kongresszusok küldöttei,
Sirályok öröködnék fölötted:
Iljics dús szemöldökei.*

*Partodon állva nézem én:
Hullám vonul hullám után dörögve,
Mint november hetedikén
Menetelők a dísztribünt köszöntve.*

*Ó, szovjet népek tengere, belőled
Vízceppként párolognék el, de menten
Határőr jön kutyaival, s visszazökkent
Álmomból, elkérve a dokumentem.*

A szigetekre szánon (Sztyepan Pehotnij versesfüzetéből)

*A szigetekre szánon – jössz, ha hívlak?
Tudod, nem ülhetsz cifra szádra, s én sem,
Hát zötykölödsz a trolibuszülésen,
Ahol körülöng romlottan a csúf-szag.*

*De vodka vár és halkozerv, ha végül
Megérkezel hozzám a kis lakásba,
Kezdhetnél máris söprésbe, mosásba,
De jobb, ha most a testünk összebékül.*

*Kirángatva minden vágyát és dühét,
Hisz annyi csüng a létünk szennyesétől
Nehéz felhő a leningrádi égről.*

*Nincs gáz, amely kitisztázhatja még...
Múzsám, ne sírj, ne is ne vess, ha kérdem:
A szigetekre szánon – jössz-e velem?*

